

Zarzuty i główne argumenty

1. Po pierwsze, zarzuca się naruszenie prawa do przeprowadzenia dowodów służących poparciu żądań, stanowiącego część prawa do rzetelnego procesu, chronionego przez art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, łącznie z naruszeniem prawa przy ocenie dopuszczonych dowodów.

Naruszenie tego prawa polega na odmowie dopuszczenia licznych dowodów z dokumentów mających istotne znaczenie dla uzasadnienia skargi o stwierdzenie nieważności, która została oddalona w zakresie istotnych zarzutów, w szczególności z powodu braku ich udowodnienia lub uzasadnienia. Zarzuca się również to, że Sąd nie uwzględnił lub wynaturzył środki dowodowe mające istotne znaczenie dla uzasadnienia skargi o stwierdzenie nieważności.

2. Po drugie, zarzuca się naruszenie art. 253 Traktatu WE poprzez niewystarczające uzasadnienie zaskarżonej decyzji w zakresie jej istotnych kwestii, w szczególności zaś w zakresie poruszonej we wnioskach, które doprowadziły do wydania decyzji, istotnej kwestii dotyczącej braku podstawy umownej dla dokonania wypłat na rzecz Transmediterránea w celu pokrycia wydatków na restrukturyzację kadr.
3. Trzeci zarzut odwołania dotyczy naruszenia art. 88 WE i art. 19 rozporządzenia 659/1999. Opiera się on na tym, że właściwe środki zawarte w decyzji Komisji z dnia 3 grudnia 1997 r. wydanej w związku z umową świadczenia usług połączeń morskich zawartej pomiędzy Transmediterránea a Królestwem Hiszpanii w 1978 r. polegały na zniesieniu systemu pomocy zawartego w tej umowie i zakazywały jego przedłużenia w odniesieniu do linii pomiędzy Wyspami Kanaryjskimi.
4. Czwarty zarzut dotyczy naruszenia art. 86 ust. 2 Traktatu WE, połączonego z naruszeniem art. 173 tego Traktatu, w ten sposób, że Sąd przekroczył swoje zadania i kompetencje sądu odwoławczego rozpatrując skargę o stwierdzenie nieważności i potwierdzając ważność zaskarżonej decyzji. Zarzuca się również naruszenie art. 263 Traktatu.

W rzeczywistości Sąd w zaskarżonym wyroku potwierdzając ważność określonych płatności za świadczenie rzekomo publicznych usług, nie dość, że naruszył postanowienia art. 86 ust. 2 Traktatu oraz orzecznictwo dotyczące jego wykładni (ponieważ nie zostały spełnione przesłanki przewidziane w tym przepisie dla dopuszczalności tych płatności), to ponadto przekroczył swoje kompetencje opierając takie rozstrzygnięcie na motywach i powodach innych, niż te które zostały zawarte wcześniej w tej decyzji, w wyniku czego przedstawiona argumentacja i dopuszczone dowody okazują się wątpliwe.

(¹) Dz.U. 2002, C 96, str.4.

Skarga wniesiona w dniu 24 sierpnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu

(Sprawa C-323/05)

(2005/C 271/28)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 24 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Antonia Aresu i Nicolę Yerrell, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Zjednoczonemu Królestwu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (¹), a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy Traktatu WE.
- 2) obciążenie Zjednoczonego Królestwa kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 15 stycznia 2004 r.

(¹) Dz.U. L 11 z 15.01.2002, str. 4.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie T-158/03 Industrias Químicas del Vallés, S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Industrias Químicas del Vallés, S.A. w dniu 26 sierpnia 2005 r.

(Sprawa C-326/05 P)

(2005/C 271/29)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 26 sierpnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Industrias Químicas del Vallés, S.A., reprezentowanej przez adwokatów C. Fernández Vicién, I. Moreno-Tapię Rivas i J. Sabatera Marotiasa, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie T-158/03 Industrias Químicas del Vallés, S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną,
2. uchylene wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 czerwca 2005 r.,
3. uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji, mających na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/308/WE⁽¹⁾ z dnia 2 maja 2003 r. dotyczącej niewłączenia metalaksylu do załącznika I do dyrektywy Rady nr 91/414/EWG⁽²⁾,
4. lub ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpatrzenia,
5. w każdym razie obciążenie Komisji całością kosztów niniejszego postępowania oraz całością kosztów postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji, a także odpowiednio kosztami postępowania w sprawie środków tymczasowych.

Zarzuty i główne argumenty

1. Po pierwsze, Industrias Químicas del Vallés, S.A. (dalej zwana IQV) uznaje, że Sąd Pierwszej Instancji wypaczył dowody przedstawione w sprawie badając opinię prawną Komisji w przedmiocie konsekwencji wycofania się z procedury oceny metalaxylu jedyne go powiadamiającego, który przedstawił kompletną dokumentację.
2. Po drugie, IQV uznaje, że Sąd naruszył prawo oddalając zarzut IQV jedynie na podstawie wyciągu z dokumentu, do którego, jak sam Sąd przyznał, IQV nie miała wcale dostępu w toku postępowania administracyjnego.
3. Po trzecie, IQV uważa, że Sąd popełnił naruszył prawo dokonując niewłaściwej wykładni i niewłaściwego zastosowania do tej sprawy zasad ostrożności i proporcjonalności oraz przyjmując za podstawę uzasadnienia pierwotnie zaskarżonej decyzji Komisji względy zdrowia publicznego.
4. Po czwarte, IQV uważa, że Sąd naruszył prawo dokonując wykładni odpowiednich przepisów i stosując je do tej sprawy, w szczególności w odniesieniu do przepisów dyrektywy 91/414/EWG oraz rozporządzenia 3600/92 w sprawie procedury oceny substancji czynnych zawartych w środkach ochrony roślin. W szczególności IQV uznaje, że Sąd (i) pomylił pojęcia „dokumentacja kompletna” i „informacje dodatkowe”; (ii) błędnie ocenił, że w przypadku większej ilości powiadamiających dla tej samej substancji każdy z nich musi dysponować kompletną dokumentacją; (iii) błędnie ocenił rolę Państwa Członkowskiego sprawozdawcy na dalszych etapach opracowania monografii.
5. Po piąte, IQV przypisuje Sądowi naruszenie prawa przy uznaniu, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie odmawiając przedłużenia terminu w celu kontynuacji procedury oceny metalaksylu: w tej kwestii Sąd oparł się na błędnych przesłankach, a uzasadnienie w odniesieniu do

przedłużenia terminów udzielanych przez Komisję w omawianej dziedzinie jest wewnętrznie sprzeczne.

6. Po szóste, IQV uważa, że Sąd w sposób wewnętrznie sprzeczny i przesadny uzasadnił oddalenie zarzutu IQV powołując się na takie podstawy decyzji, które w zaskarżonej decyzji nie figurują.
7. Wreszcie, IQV uznaje, że Sąd naruszył przepisy postępowania nie uwzględniając części przedstawionych przez IQV na piśmie uwag do sprawozdania na rozprawę sporządzonego przez sędziego sprawozdawcę, a w dodatku nie uzasadniając tego w żaden sposób w wyroku.

⁽¹⁾ Dz.U. L 113, z 7.5.2003, str. 8

⁽²⁾ Dz.U. L 230, z 19.8.1991, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie Finanzamt Dinslaken przeciwko Geroldowi Meindlowi. Uczestnik: Christine Meindl-Berger

(Sprawa C-329/05)

(2005/C 271/30)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 2 września 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie Finanzamt Dinslaken przeciwko Geroldowi Meindlowi. Uczestnik: Christine Meindl-Berger.

Bundesfinanzhof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy zachodzi naruszenie art. 43 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, jeżeli podatnikowi będącemu rezydentem odmówiono wspólnego rozliczenia podatkowego z małżonkiem mieszkającym w Austrii, z którym nie zamieszkuje on osobno, na tej podstawie, że małżonek ten uzyskał ponad 10 % wspólnych przychodów, jak również ponad 24 000 DEM, oraz że zgodnie z prawem austriackim przychody te są zwolnione z podatku?